

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. P.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Fleglem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. 157352/2020/KUSK, sp. zn. SZ_157352/2020/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. 157352/2020/KUSK, sp. zn. SZ_157352/2020/KUSK/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 8. 2020, č. j. MURA/35076/2020, sp. zn. OD01/2758/2020/Ti (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil dne 3. 1. 2020, v 11:24 hodin, na pozemní komunikaci II/229 v obci Příčina, u č. p. 73, ve směru od Rakovníka na Petrovice z nedbalosti tím, že při řízení motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu byla po odečtení odchylky 3 km/h naměřena rychlost 69 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil na téže místě, v též den i čas tím, že nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz, který je podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu povinen mít u sebe. Za spáchání uvedených přestupků byl žalobci uložen ve společném řízení úhrnný správní trest pokuty ve výši 1 800 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě uplatnil dva žalobní body. V prvním žalobním bodě žalobce zrekapituloval, co namítal k přestupku, jehož se měl dopustit nepředložením řidičského průkazu, v odvolání, přičemž namítá, že žalovaný se s odvolací argumentací komplexně nevypořádal, když jen konstatoval, že spáchání tohoto přestupku je prokázáno úředním záznamem a oznámením přestupku.
3. V druhém žalobním bodě žalobce úvodem rovněž zrekapituloval, co namítal v odvolání k otázce místa měření, resp. toho, kde se v okamžik měření nacházelo vozidlo žalobce. Žalobce namítá, že žalovaný při vypořádání této odvolací námítky porušil § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce nevyrozuměl o tom, že doplnil dokazování, spočívající v porovnávání žalobcem namítaných místopisných skutečností s těmi, které jsou založeny ve správním spisu, na portálech mapy.cz a maps.google.cz. Tím bylo žalobci odepráno právo se ke zjištění žalovaného vyjádřit. V této souvislosti pak žalobce dále namítá, že nadále trvá na tom, že vozidlo se v okamžik měření v obci ještě nenacházelo, k čemuž předkládá fotografie z místa. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že se s odvolací argumentací žalobce vypořádal v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že podklady, které byly v řízení opatřeny, tvoří společně komplet podkladů, na jejichž základě lze učinit závěr, že ke spáchání přestupku došlo. Na obsah úředního záznamu sepsaného policistou lze dle názoru žalovaného analogicky vztáhnout závěry judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k svědecké výpovědi policistů, přičemž jako příklad uvedl rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-21.
5. K druhému žalobnímu bodu žalovaný rovněž odkázal na napadené i prvostupňové rozhodnutí a dodal, že z předloženého záznamu o přestupku je znatelné, že vozidlo bylo změřeno ve směru od Rakovníka, tedy ve směru příjezdu k rychloměru, dále je uvedeno místo, kde ke změření rychlosti došlo, konkrétně u č. p. 73, přičemž měřící

zařízení se nacházelo ve vzdálenosti 104,5 metru, tedy u č. p. 53. Žalovaný porovnal uvedené vzdálenosti na žalobcem uváděných mapových serverech, přičemž dle žalovaného nešlo o dokazování, ale o konstatování. Žalovaný rovněž zpochybnil žalobcem předkládané fotografie, neboť má za to, že mezi patníkem a žalobcem zmiňovanou značkou, která je vidět na pozadí za vozidlem, je větší rozestup, stejně tak vozidlo se nacházelo daleko za patníkem. Žalovaný navrhl doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 1. 2020 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Rakovník (dále jen „policejní orgán“) oznámení přestupku ze dne 14. 1. 2020, z něhož se podává, že žalobce je podezřelý ze spáchání dvou přestupků, a to jednak podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil shora popsáním jedním, spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti a jednak podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že na výzvu policejního orgánu nepředložil řidičský průkaz. Z oznámení přestupku i úředního záznamu ze dne 3. 1. 2020 se podává, že vozidlo žalobce se v okamžiku měření nacházelo u č. p. 73, přičemž bylo zastaveno u č. p. 53, kde byl rovněž umístěn rychloměr. Z formuláře oznámení přestupku ze dne 3. 1. 2020 se podává, že žalobce s projednáním přestupku na místě nesouhlasil. Ze záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru, jehož součástí je hlavní fotografie vlevo se záměrným křížem a dva menší výřezy z hlavní fotografie, se podává naměřená rychlost 72 km/h, místo měření, automatizovaný režim měření, registrační značka a tovární značka vozidla žalobce. Součástí oznámení přestupku dále tvoří výpis z centrálního registru vozidel, evidenční karty řidiče a ověřovací list rychloměru.
7. Příkazem ze dne 31. 1. 2020, doručeným fikcí dne 17. 2. 2020, byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a písm. k) zákona o silničním provozu, jichž se dopustil shora popsáním jednáním. Za uvedené přestupky byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 800 Kč. Proti příkazu podal žalobce nepodepsaný odpor, který doplnil až k výzvě správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 2. 6. 2020. Žalobce následně požádal o nařízení ústního jednání, čemuž správní orgán vyhověl, ústní jednání nařídil a žalobce k němu předvolal. Z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 8. 2020 plyne, že se na něj žalobce nedostavil, protože bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Pro účely vydání rozhodnutí byl konstatován obsah listin obsažených ve správním spisu.
8. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Podané odvolání bylo prakticky blanketním odvoláním, neboť jeho obsah představuje doslovný přepis značné části prvostupňového rozhodnutí. V jeho odůvodnění k doplněným odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že v průběhu řízení procesní vady neshledal a žalobce nebyl ani nijak krácen na svých právech, o nichž byl správním orgánem I. stupně poučen. Dle žalovaného bylo žalobci spáchání obou přestupků prokázáno shromážděnými a provedenými důkazy, které byly správním orgánem I. stupně řádně vyhodnoceny. Odvolací námitku, vztahující se k měření rychlosti a především ke zpochybnění místa, kde se vozidlo v okamžiku měření nacházelo, neshledal žalovaný důvodnou. Uvedl, že ze shromážděných podkladů plyne,

jaký skutek se stal, kde se stal a kdo jej spáchal. K výsledku členů policejní hlídky žalovaný důvod neshledal. Skutek spočívající v nepředložení řidičského průkazu měl žalovaný za dostatečně prokázaný oznámením přestupku a úředním záznamem. Žalovaný rovněž připomněl, že na žádost žalobce bylo konáno ústní jednání, při němž proběhlo dokazování, k němuž se však žalobce nedostavil. K žalobcem předloženým fotografiím žalovaný poukázal na to, že ze záznamu o přestupku je patrné, že vozidlo bylo měřeno ve směru od Rakovníka, přičemž místo, kde došlo k měření, tedy u č. p. 73, je rovněž uvedeno, stejně jako místo, kde bylo vozidlo zastaveno a kde byl umístěn rychloměr, tedy u č. p. 53. Žalovaný porovnal vzdálenost 104,5 metru, která podle záznamu o přestupku byla mezi oběma místy na portálech mapy.cz a maps.google.cz, přičemž dospěl k závěru, že uvedená vzdálenost odpovídá.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z tohoto důvodu neprováděl doplnění dokazování výsledkem členů policejní hlídky, ani žalobcem předloženými fotografiemi.

Posouzení žalobních bodů

11. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i z úřední povinnosti bez námitek. Soud dodává, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Žalobce zpochybňuje přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tím, že namítá, že se žalovaný nezabýval v plném rozsahu vznesenými odvolacími námitkami a že ponechal část odvolací argumentaci bez reakce.
12. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části, v níž se žalovaný nijak nevypořádal s podstatou žalobní argumentace směřující ke zpochybnění místa, v němž se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku změření rychlosti. Podstatou odvolací argumentace nebyla otázka vzdálenosti mezi č. p. 53 a 73 v obci Příčina, nýbrž argument žalobce, že na fotografii z rychloměru na pozadí za vozidlem žalobce se nachází trojúhelníková červeně ohraničená dopravní značka, která se nikde v obci Příčina nenachází a dále argument, že se tato značka ve směru od Rakovníka nachází, ale je ve značné vzdálenosti ještě před dopravní značkou označující začátek obce a tedy i nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h. V tomto směru je třeba dát žalobci za pravdu, že žalovaný se

s touto odvolací námitkou a tedy podstatou žalobní argumentace, zpochybňující místo měření nijak nevypořádal. Nemůže to pak být soud, kdo jako první bude tuto argumentaci, kterou žalobce zopakoval v žalobě, vypořádávat, resp. k jejímu vyřešení provádět dokazování. Nešlo by totiž jen o doplnění dokazování v dílčí otázce, nýbrž o dokazování v otázce základní, na níž závisí závěr o přestupkové odpovědnosti žalobce. Pokud se totiž vozidlo v okamžiku měření nacházelo mimo obec, jak tvrdí žalobce, přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci by se nedopustil. Je proto dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Dlužno dodat, že s druhou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal dostatečným způsobem, neboť na podstatu odvolací argumentace reagoval a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, z jakých východisek žalovaný vycházel a jakými úvahami byl veden. Nepřezkoumatelnost nepůsobí, že vypořádání odvolací námítky nenaplní subjektivní představu žalobce o rozsahu či způsobu jejího vypořádání. Jde o objektivní překážku, která soudu brání napadené rozhodnutí přezkoumat (z recentní judikatury srov. obdobně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20, bod 10).

13. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 As 91/2015-79, či ze dne 22. 5. 2020, č. j. 8 As 5/2019-29, bod 20) zjištěná vada nepřezkoumatelnosti soudu nebrání vyslovit se k námitkám, které na zjištěné vadě nepřezkoumatelnosti nejsou závislé. Je tomu tak i z důvodu hospodárnosti řízení, neboť se soud autoritativně se závazností pro další řízení vyjadřuje k otázkám, které jsou mezi stranami sporné.
14. Soud se proto dále zabýval žalobní námitkou, že žalovaný vypořádal žalobcovu námitku vztahující se ke zpochybnění toho, že nepředložil při silniční kontrole řidičský průkaz, nesprávně, resp. že akceptoval jako dostatečné důkazy toliko oznámení přestupku a úřední záznam policejního orgánu. Soud zdůrazňuje, že obsahem žalobní námítky není nic jiného, než že žalovaný vypořádal námitku chybně, neboť v žalobě jsou pouze citovány příslušné části odvolání a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Takto však věcně nelze žalobní argumentaci postavit. Soudu nepřisluší procházet předchozí podání žalobce a hledat v nich, zda snad nějaký tam uvedený argument má význam pro řízení o žalobě (srov. obdobně závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 200/2020-32, bod 7, či ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020-30, bod 7). Takováto argumentace je dostatečná toliko k posouzení, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, nelze ji však přenášet do řízení o žalobě a automaticky ji považovat za žalobní argumentaci. Soud tedy přezkoumá pouze to, zda vypořádání odvolací námítky žalobce bylo správné.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že policejní hlídka do úředního záznamu ze dne 5. 7. 2019 uvedla, že řidič byl vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla, přičemž předložil osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu; občanský průkaz ani řidičský průkaz žalobce nepředložil, protože jeho totožnost byla zjištěna provedenou lustrací. Z těchto poznatků vyšel správní orgán I. stupně i žalovaný, kteří se jako s důkazy prokazujícími předmětné jednání spokojili s oznámením o přestupku a úředním záznamem. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku či úřední záznam je možné obecně považovat za dostačující důkazy o spáchání přestupku, a to za předpokladu, že v nich uvedené skutečnosti svědčí o naplnění skutkové podstaty přestupky a lze jimi jeho

spáchání podložit a dále za podmínky, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (srov. obdobně závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Tento závěr správní soudy ustáleně zastávají v oblasti přestupků, týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

16. Podle ustálené judikatury dále také platí, že úřední záznam či oznámení přestupku nelze použít jako rozhodující důkazy. Obsahem úředního záznamu je totiž jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro určité podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, bod 11, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, bod 30). Úřední záznam sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).
17. V tomto případě žalobce v podaném odvolání činil sporným, že mu předmětné jednání nemohlo být úředním záznamem a oznámením přestupku prokázáno. Soud však již výše předeslal, že i úřední záznam může být dostatečným podkladem pro vyslovení viny za přestupek, pokud z jeho obsahu spáchání skutku vyplývá a pokud není v řízení jeho obsah zpochybněn. Žalobce však obsah úředního záznamu nijak nezpochybnil, toliko s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu obecně tvrdí, že úřední záznam nemůže jako jediný důkaz viny stačit. To je však ze strany žalobce zásadní nepochopení skutečného obsahu poselství poměrně bohaté správní judikatury. Tím totiž není podporovat pasivitu žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně, který teprve v odvolání obecně uvede, že úřední záznam jako důkaz vyslovení viny nestačí. Jinými slovy, žalobce by musel v odvolacím řízení konkrétně uvést, v čem a z jakých důvodů obsah úředního záznamu činí sporným či pochybným, tedy z jakého důvodu a proč jeho obsah neodpovídá skutečnosti. Nestačí pouze tvrdit, že řidičský průkaz žalobce na výzvu předložil. Nadto je třeba poukázat i na související argumentaci žalovaného, který připomněl, že žalobce žádal o nařízení ústního jednání, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl, nicméně žalobce se jej pak neúčastnil. Byla mu tedy dána přímá možnost zpochybnit obsah úředního záznamu a navrhnout za účelem prokázání svých případných tvrzení důkazy. Za situace, kdy žalobce konkrétní výhrady k obsahu úředního záznamu nevznnesl, žalovaný dle přesvědčení soudu postupoval správně, pokud odvolací námitku důvodnou neshledal. Tento postup byl veden i v duchu závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, který uvedl, že „[u]platňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu.“ Byť tento závěr Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k povinnosti správních orgánů pomáhat účastníkům odstraňovat nedostatky podání za situace, kdy by na takové poučení beztak nebylo reflektováno, nicméně obdobně jej lze vztáhnout i na nyní posuzovanou procesní situaci, kdy žalobce nereflektoval na konání ústní jednání, *nota bene* pokud o jeho nařízení sám výslovně žádal.

18. Mezi stranami je dále sporné, zda to, že žalovaný porovnával údaje obsažené ve správním spise o vzdálenosti vozidla od rychloměru v okamžiku měření, bylo doplněním dokazování, s jehož výsledky měl být žalobce seznámen, či pouhým konstatováním obsahu správního spisu. Soud sice již výše uvedl, že argumentace žalovaného se míjí s podstatou odvolací argumentace, nicméně pokud by žalovaný skutečně doplnil dokazování, bylo by jeho povinností žalobce se svými závěry seznámit a dát mu možnost se k nim vyjádřit, aby jeho rozhodnutí nebylo pro žalobce překvapivé. Soud je toho názoru, že žalovaný nebyl v tomto případě povinen žalobce vyrozumívát a umožnit mu se vyjádřit, neboť žádné další podklady ani důkazy neopatřoval. Žalovaný učinil to, že údaje, které byly žalobci známy ze správního spisu, zadal do dvou mapových serverů, přičemž dospěl ke shodnému závěru, který už byl ve správním spise *implicitně* obsažen. Závěr o tom, že vzdálenost mezi č. p. 53 a č. p. 73 v obci Příčina je cca 103,5 metru tak nemohl být pro žalobce nijak překvapivý, neboť si jej sám mohl kdykoli podle informací obsažených ve správním spisu sám zjistit, přičemž závěr žalovaného jako takový žalobce sporným nečiní. Místo, kde byl umístěn rychloměr a kde se podle správních orgánů nacházelo vozidlo žalobce, i jaká byla vzdálenost mezi těmito místy, byl žalobci od počátku znám. Nadto tímto závěrem žalovaný vypořádával vznesenou odvolací námitku, tedy nevňášel do řízení žádná *nova*, s nimž by bylo třeba žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit. Proto pouhé ověření skutečností, které již ze správního spisu *implicitně* vyplývají, není možné pokládat za doplnění dokazování, jak tvrdí žalobce.
19. K argumentaci u žalobní námitky, v níž žalobce trvá na tom, že vozidlo se v okamžik měření v obci ještě nenacházelo, se soud vyjádřit nemůže, neboť se s touto argumentací dosud nevypořádal žalovaný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný bude především zabývat dosud nevypořádanou odvolací námitkou, zpochybňující určení místa, kde se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku měření, jejíž podstatu soud výše shrnul. Žalovaný neopomene objasnit, kde se nachází trojúhelníková značka, která je viditelná za vozidlem žalobce na snímku z rychloměru a přesvědčivě ve světle žalobcovy argumentace a předložených fotografií vysvětlí, kde se jeho vozidlo bez důvodných pochybností nacházelo v okamžiku měření u č. p. 73 v obci Příčina. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“, tj. 6

200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající náhradě za 21% DPH z předchozích částek, neboť soud z veřejné databáze ARES ověřil, že zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Emila Flegela (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

22. *Obiter dictum* povinného odůvodnění však soud považuje za potřebné uvést, že je to již poněkoli káté, co se setkává s ne zcela standardními taktikami a praktikami žalobců, zastoupených advokátem, který zastupuje žalobce v tomto řízení. Jde konkrétně o podávání odporu bez podpisu a jeho doplnění až k výzvě správního orgánu, formulace odvolání tak, že jde o doslovný přepis značené části prvostupňového rozhodnutí, aniž je uveden jakýkoli důvod, přičemž doplnění odvolání je učiněno tak, že je opět přepisováno prvostupňové rozhodnutí a do textu je bez viditelného vizuálního oddělení vkládána odvolací argumentace, přičemž je zjevným cílem znesnadnění orientace odvolacího orgánu v předloženém textu (např. ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 1/2021). Podobné praktiky totiž ve vztahu k jiným subjektům zdejší soud i Nejvyšší správní soud opakovaně hodnotí jako procesní obstrukci, která může v konkrétním případě představovat i zneužití práva, kterému soudní ochrana nenáleží a může mít na základě posouzení konkrétních okolností za následek nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Za zneužívající procesní právo je možné pokládat i postup, jímž žalobce žádal nařízení ústního jednání, přičemž se pak k jeho konání nedostavil. Soud na jiné podobné praktiky již upozornil ve věci vedené pod sp. zn. 44 A 12/2020, v níž byl zástupcem též advokát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 29. října 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

soudkyně